

Важнай справай святара з'яўляецца абуджэнне чалавека да прыняцця ласкі веры і, канешне, дапамога ў яго духоўным развіцці. Для гэтага ксёндз можа парэкамендаваць неабходную аскетычную літаратуру, заахвоціць прымаць актыўны ўдзел у сустрэчах апостальскіх і малітоўных груп і інш. Для тых, хто ўмацоўваецца ў веры, святар прапануе бліжэй пазнаёміцца з супольнасцю Касцёла. Хрысціянін атрымлівае магчымасць знайсці там сваё месца і рэалізаваць пакліканне больш плённа і асэнсавана.

З аднаго боку, за духоўнае развіццё вернікаў адказны святары, якім Хрыстос даручыў місію служэння і душпастырскай дзейнасці з мэтай збаўлення людзей, з другога – за самаўдасканаленне ласкі атрыманай веры адказны і сам чалавек. Не бяруся асуджаць ніводнага ксяндза за яго адносіны да людзей, якіх яны прывялі да прыняцця веры і не клапацяцца аб іх далейшым духоўным прагрэсе. Але распазнанне духоўнага стану вернікаў павінна быць вырашальным у прыняцці неабходных крокаў, каб як найлепш спадарожнічаць пастве ў дарозе веры. †

Можа быць і так, што вернік на пэўным этапе павінен самастойна прыкласці намаганні, каб прайсці ўводзіны ў хрысціянскае жыццё, паклапаціцца аб узросце сваёй веры асабіста, калі ксяндза няма побач. Тады роля святара будзе тычыцца духоўнага кіраўніцтва, якое не азначае ўмяшальніцтва, але прапанаванне духоўных парад і малітву за гэтую асобу, каб яе вера была свядомай і моцнай.